

Hejsan,

New Delhi 12.7.82

Så varmt som det var i Delhi igen när jag anlände har det inte varit under hela min resa. Den svaga nornsunen i den här gjut att Delhi under den senaste veckan haft temperaturen på 42-43°. Torr värme dock, så förtur att jag drack litetvis med vatten, te o fruktjuice under dagen kunde jag uträtta en hel del. Det var söndag och jag beslutat att vara turist och se på turistattraktionerna i Delhi som jag misstänkt vil föregående besök här. Humayuns grav - ett vackert mogaliskt gravmonument, en föregångare till Taj Mahal i Agra. Rajghat - Mahatma Gandhis kremeringsplats där nu en junk och ett minnesmonument finns. Jama Masjid - Delhis och Indiens största moské, i den gamla delen av Delhi. Med utsikt mot Röda Fortet.

Igår kväll kom antligen ett befröande dök- och slagregnsväder. Temperaturen kom nu sjunkit närliggande 10°, kl är nu 9 på måndag morgon. Igår var värmda förenat i hotellrummet hett, toalettsolen ljummen, hett vatten i kranarna - nu är det milt. Det ligger ett dus över den exklusiva stadsdelen Jangpura där mitt hotell är beläget, i sydöstra delen av New Delhi, nära Humayuns grav och Nizamuddins järnvägsstation. Mitt tog stannade där, fortsatte ej till stationen till New Delhi. Av den anledningen valde jag att ta in på ett hotell här nere. Det är dyrt - 60 rupees/natt (= vad jag väntat som hela min normale dagsförbrukning), men ett helt bra hotell i Delhi är mycket svalt. Dessutom har jag inte gått på hotell på 3 veckor, så jag kan väl anses mig ha råd.

Resan hit från Kondegaon gick inte alls som jag tänkt mig. Först fick jag stå upp hela bussresan, nästan 6 timmar, till Raipur. Bussen som kom från Jagdalpur - Bastardistriktets huvudstad - var redan fullsatt. När jag så kom till Raipur var kl 12.45. Det var 2 timmar tills toget skulle gå. Därför beslutade jag att hälsa på R.K. Saikh i stadsdelen Shankarnagar. Tog visshet det ut, men vi hängdes låta länge innan vi fick huset. R.K. var ej hemma, han hade flugit till Swalior tidigare på dagen för att undersöka omständigheterna kring jatisernas nedslutningar av förtädda kandidater (dacoits) i Madhya Pradesh. Han är aktiv i medborgarrörelseorganisationen PUCH - liksom jag, och han var hemma. Så jag blev tvungen gå lunch och vi samtalade om stambefolkningens problem i Bastardistriktet (som för ö. är större än hela delstaten Kerala!), explantering av inflyttade rikhet, gylfater o. s. utmanstämde som skandalar förtärens av skogsavverkning o. gruvor. Myn-digheternas skogspolitik är vidare direkt riktad mot stambefolkningen. Svordjukt för-fjuts, stamglantering av skog sker med arten som inte är av någon nytta för stambefolkningen. Eucalyptus-plantering t.ex., som suger ut jorden.

Varje år i oktober samlas ledarna för alla stammar i Bastardistriktet i Jagdalpur och har en riksdag. Fru Saikh berättade att hon varit där förra året, och att blivit positivt överraskad hur medvetna stamfolken är om sin situation. Hon berättade också om den kung av Bastar, som mördades 1946, men som fört-färande av stamfolken värdes som sin gemensamma ledare.

Alltför intressant på kort tid, stannade jag för länge och missbedövande an-ständet till Raipurs järnvägsstation. Det visade sig ta över 35 minuter med eg-helnschikan, och när jag stannas in på stationen så jag de sista vagnarna milla förbi i hög hastighet. En minut för sent.

Snackade med Station Master, och fick ändra min resplan. Bokade en sovyplats på ett passagerar-nattåg till Nagpur, kl 22.10. Tills dess ut på stan, Raipur, och vandra. Anmärkningsvärt hur mycket rikhet (gylfater) som släpits sig ut här. Med sina tur-baner och gruva skugg är de lätt igenkännbara. Överallt där det går att göra pengar finns mer rikhet, de och gujaraternas domineran handel.

Efter en god middag gick jag åter till stationen. För att finna ett hotell kom in först 22.45. Ett skitigt hotell, långsamt. Ej möjligt släpa kullargröna i korgen. Delade lugn med en beaktningsteman, vars bror redan en månad är diplo-mat i Stockholm (tidigare Jordansen) - i ett brev han hade denne förklarar

att det i Sverige aldrig är varmare än +7° Varför jag förvinnade begreppet ge-
ner- att lala or värme på 25-30°.

Wagner Junction - Indiens hjärta. Prens mitt emellan Delhi, Madras, Bombay, Calcutta,
ett dyggs resa till var och en av städerna. Viktig järnvägsstråkepunkt. Åt
på stationen, och när sola Southern Express inledde in (från Madras o Hyderabad) fick
jag mig tilldelad en bädd av handväskan. Fördelningen av lediga platser försigick
på plattformen vid en speciell lucka. Nu hade jag ingen lust att stanna i Swa-
tion, ty toget skulle komma dit efter midnatt, utan jag beslut att fara direkt
till New Delhi.

Hela dagen genom Madhya Pradeshs kuperade landskap. Nygädda vete-fält i väntan
på regn i djupa raviner, skogar, lyan och hus av tegel, människor i färggranna kläder,
förbi huvudstaden Bhopal (kuning vilken det är bäddigt slättland).

Anlände till Delhi, Nizamuddin kl 7 på morgonen. Till Kojim Guest House med auto-
rickshan. Frukost - kaff - smör, kaffe ägg o te.
Köpte flera fina böcker igår, en bokaffär vid Sandhis krameri-plats. En bok om
hinduismen, 2 böcker av Tagore, 1 bok om Ganges, 1 bok om det i vänt ochända befröelse-
kriget i Indien. Sandhis motpart inom Kongressrörelsen, Netaji Chandra Bose, ledde de indiska
striderna på 40-000 man som med japanskt stöd försökte driva bort engelsmännen från
Indien 1940-44 Bose var i Indien, resultatet Bencale en stor hinduistiska / Hindu

